

СТУДЕНСЬКИЙ

6

ГОЛОС

СПІШІТЬ ВСІ!!!

на великі інавгураційні

ВЕЧЕРНИЦІ

Укр. Студ. Громади у Варшаві.

Прегарні сальони „Ресурси Обивательської“ (Krak. Przedm 64).

Український струнний оркестр, та інші несподіванки.

Початок о 21 год.

Реферати на суботніх збірках Громади

Вілд. зовнішніх зносини

14.X. М. ЛІВИЦЬКИЙ: „Ukrainisches Nationalproblem“ (по німецьки).

20.X. ІНЖ. М. ЄРМОЛАЄВ: „Інформації про зїзд Міжнародної Студенської Конфедерації“.

Культурно-освітній відд.:

13.X. М. ВИГІННИЙ: „Життя і творчість І. Франка (та суботна збірка присвячена пам'яті Поета).“

27.X. Є. ЧЕХОВИЧ: „Розвиток західньо-української кооперації“.

3.XI. „ „Пакт Келльога“.

10.XI. „ „Сучасна промисловість на Радянській Україні“.

Початок рефератів о 20 год.

„СТУДЕНСЬКИЙ ГОЛОС“

появляється кожного місяця

Ціна прим. 1 зол.

Передплата зол. 10 річно, 5 півр., 3 кварт.

Адреса редакції і адміністрації: **Warszawa, Podwale 16-15**

Редагує: КОЛЕГІЯ.

Видавець і відпов. редактор ЄВГЕН ЧЕХОВИЧ.

Druk. P. SZWEDE, Walecka 9. Tel. 509-31.

„СТУДЕНСЬКИЙ ГОЛОС“

ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ СТУДЕНСЬКОЇ ГРОМАДИ У ВАРШАВІ.

6 ч. за липень—вересень 1928. Рік вид. 2.

ЗМІСТ: Юрій Косач:—Село у серпні. Дм. Донцов:—З непевного шляху. Євген Чехович:—Перебудова нашого студентського життя. М. Лі-вий:—Перед черговим зїздом „Цесуса“. Юрій Косач:—Під Дункертом. П. Кривоносок:—Українське студентство і отруї. Богдан Луговий:—„Очайдушні“. Українське Товариство Допомоги Слухачам Української Національності Високих Шкіл міста Варшави. Богдан Луговий:—Олімпіада. З життя Громади. Оголошення.

ЮРІЙ КОСАЧ.

Село у серпні.

(Романтика.)

І все сумна села ідилля
І тиша шкварних серпня днів,
Колиж воскреснеш Україно
У буйній заграві вогнів?

Село понуре і буденне — — —
— — — Картуз, цигарка і корчма — — —
(А в серці юнаків огненнім
Уже сурмить боїв сурма.)

Шляхи воєнні переорані
Лежить в болоті командарм
А ночі йдуть все ясно-зоряні
І верховодить знов жандарм.

Гей, якби свято в будні осені,
Якби прозорить далину!
Хочби у сні мені побачить
Вкраїну славу і буїну!

ДМ. ДОНЦОВ.

3 непевного шляху *)

Сі думки списую на заклик Редакції, хоч і не знаю, чи припадуть їй до вподоби. Порушив я сю саму тему в VII-VIII кн. ЛНВ., тут її розвиваю.

Ідейний (поки що) націоналістичний рух є в небезпеці зійти на манівці. До націоналізму признаються тепер люде, що дальше від нього, ніж де-хто з комуністів. Під нього підшиваються емігрантські й галицькі політики, прикриваючи новою фразеологією старі безпринципність або карєрництво. До нього ж горнеться — не передумавши його засад — частина молоді, якої запал використовують в своїх цілях довші підтоптані партій... Витворюється неможливе *qui pro quo*, в яким до неізнання спотворюється націоналістична думка.

Баламути представляють, що націоналізм — стара, тільки відроджена течія. Хвиля большевизму, мовляв, захлинула лише націоналізм; прийшов відплив — і він повстав на ново як ва часів „Основи“ або „Русалки Дністрової“. Тоді був „народ“ або „нард“, а тепер Нація (конче з великої букви!) — ось і вся різниця...

Цілковита нісенітниця! Націоналістична ідея — нова ідея. Це поворот не до давнього, а проти давнього. Антибольшевизм — се лиш оден бік націоналістичної ідеї, цілаж вона спрямована проти всього до теперішнього українства — соціалістичного так само, як міщанського. Повертається він фронтом не тільки проти Косьорів і Кагановичів, але й проти краєвих чи емігрантських груп, які в імя свого вчорашнього — хочуть його загнуждати.

„Бувають часи, писав М. Гоголь, коли неможна спрямувати громаду, або навіть ціле покоління до гарного, заким не покажеш всю глибіню його теперішнього плюгавства; бувають часи, що навіть зовсім не слід говорити про високе і гарне, не показавши зараз таки виразних шляхів до його.“ (Вибрання места із перепіскі з друзями, лист XVIII.)

Такі власне наші часи! Не „обставина“, не „невдячний народ“, лише наше „плюгавство“ спричинило нашу катастрофу.

*) Бажаючи зробити наш журнал цікавішим, а також висвітлити як задивляються на завдання молоді, в звязку з національно-державницькими аспіраціями українського народу, представники різних течій нашого громадянства,—ми звернулися до цілого ряду поважаних осіб і відомих літераторів з проханням надсилання статей до „Студенського Голосу“. Розпочинаючи в друку статті пана д-ра Донцова, ми згорні складаємо подяку всім тим особам, що відгукнуться на наш заклик. Розуміється, редакція не може брати на себе відповідальности за думки висловлені шановними авторами.

РЕДАКЦІЯ.

ВИКОНАВЧІ І КОНТРОЛЬНІ ОРГАНИ ВАРШАВ. ГРОМАДИ

Сидять з ліва до права: Інж. М. Ермолаєв (член Упр.), і. Рибачівна (скарбник), М. Лівницький (голова), З. Пригода (голова тов. суду), М. Вигінний (культ-освіт. реф.), Е. Чехович (заст. голови і реф. зовн. зносин).
 Стоять з ліва до права: П. Денисенко (член тов. суду), І. Поповичівна (бібліотекарна), С. Кірічок (член упр.), В. Шиприкєвич (секретар), О. Пирогова (член рев. комісії), Т. Назаркєвич (господ. відд.), П. Доманчук (член рев. комісії), Х. Гонтар (секретар).

З ним — в собі і в старих партіях, що протегують націоналізм, щоб його „сплюгавити“ — треба звести боротьбу. Завдання націоналізму боротися не лише з зовнішними „вороженьками“, але й з внутрішніми, з тим старопартійницьким буряном, який засмічує переліг націоналізму.

Такий був шлях всякої нової думки. Герольди ідей 1789 р., Вольтер, Руссо — були в різкій опозиції до своєї суспільности; „отрачомся от стараво міра“ — стало гимном російської революції; фашизм зачався з заснованням ще перед війною „Idea Nazionale“, яка теж виповіла війну своєму суспільству. „Арістократи“, „буржуї“, „ліберали“ — ось якими згідливими етикетками таврував новий рух своїх ворогів в лоні власної суспільности, що заважали йому прийти до значіння, червоною чертою відділяючи себе від того, що прагнули зробити минулим. В нас такої етикетки не знайдено (запропонований мною термін „провансальства“ прищеплюється але поволі) — доказ як мало усвідомив себе воюючий націоналізм! Коли у нас борються з недугою в самій суспільности, то хіба лише з „хрунями“,

з „кацапами“, з „презреними Малоросами“, себто з тими, які вже на-чисто вирікаються свої національності. Зрештою ж в ковчег націоналізму приймаються всякі звірі, чисті й нечисті, аби були Українцями: точнісінько як двадцять років взад. Очевидне плутання понять — „національний“ і „націоналістичний“; плутання законне ще на світанку молодого національного руху, але дике в добу, коли сей рух ставляє собі ширшу від боротьби з „хруніядою“ мету.

Ріжні є групи, що намагаються нове поняття „націоналістичний“ звести до старо-українофільського поняття „національний“. Ось група — „сусідсько-братерська“. „В своїй хаті своя правда“ — з одного боку, з другого ж... одинка. Регіоналізм: „дати вихід здоровим (sic) льокальним патріотизмам“, але підчиняючи їх у спільній праці для „спільної вітчизни“ і борні з „партикуляристичними ухиленнями“. Гаркун-задунайський в політиці. „Висока політика“ обмежується пропагандою максималізму — по тамтой бік ризької лінії. Був колись Віталін і „Союз русскаво народа“ в Почаїві, що мобілізували українську масу проти Поляків (на тлі берестечкових традицій), пишучи партикуляризм проти Росії. Те саме — лише навпаки — роблять тепер українські регіоналісти на Волині. І теж звуть себе націоналістами!

В Галичині — сі „націоналісти“ більш опозиційні. Тут періоналізм не сто — лиш п'ятдесят процентівий. Імя йому — лєгалізм: „даємо“ податків і рекрута, давай конституцію! (madame яка віддавалася всім, хто її брав і нікому, хто її просив). Все це — звичайно — в сосі найбільш безкомпромісової фразеології. — „бий кацапів!“ — але проти львівської „Chwili“ нічичирк, хоч та й прала цілими тижнями в грязюці честь українського воюка... Парляментаризм, — але не парляментаризм Парнеля, лише Дмовського в царській Думі. Нагле застосовання до кожного доконаного „факту“. Антибольшевики, москвофіли, прихильники Совітів, польонофоби і польонофіли — в однім щоденнику. Піднесена до височини принципі — безпринципність. Промови „в рукавичках“, супроти яких навіть мова облудника Вальницького виглядає на революційний чин. Надії на здемократизовання суспільности, в якій правляча група отверто „протиставляє“ себе цій суспільности, прагнучи „витиснути своє п'ятно на душі народа“ (з промови Ридз-Сміглого. Kur. Codz. 19. VII. с. р.), і т. д. І сі — теж націоналісти! Більше: вони уважають себе за єдиних представників нації. (Про кого тут говорю, не потребує витикати пальцем — sapienti sat!).

Є ще емігранти — недобитки соціалістичні (с.-д., с.-р., с.-ф. і пр.). Своїми навичками, охопленням річей, відношенням до обставин і до мас, лінивством і трусістю думки — безмежно далекі патосові націоналістичної ідеї, що недавно бував на Україні, з його погордою до фактів, з його очайдушним гаслом: *contra spem sperare*. „Статські советники“ в одставці, що-як

УКРАЇНСЬКА ДЕЛЕГАЦІЯ
НА ЗІЗД МІЖНАР. СТУД.
КОНФЕДЕРАЦІЇ У ПАРИЖІ
СКЛАДАЄ ВІНОК НА
МОГИЛУ БЛ. П. ГОЛОВ.
ОТАМАНА С. ПЕТЛЮРИ.

Стоять з ліва до права: М.
Ковальський (Париж), П.
Ковжевників (Берлін), М.
Єрмолаєв (Варшава), Н. Хо-
лодна (Варшава), О. Пет-
ренко (Париж), Г. Яковліва
(Париж), Калюжний (Загреб)

той граф в споминах Тишкевича—припинали собі до грудей ор-
дери навіть як ішли... до ванної. Ось ті групи, що хочуть роз-
воднити своєю „ідеологією“ міцне вино націоналізму! Се-або
стара підогріта „єфремівщина“, старе льояльно-аполітичне
„Українофільство“ (Волинь) або—старо-галицьке „народовство“,
(гегь кацапів і радикалів, хай живе „Просвіта“!) з старими
оманами наддунайського парламентаризму (які до нових обста-
вин пасують як корові вуалька), з віце маршалківською револю-
ційністю. А бож просто „хрунїяда“...

Се й як раз те, що завинило нашу катастрофу, з чим
воює новітній націоналізм!

І ся ідеологія хоче націоналізм взяти під свою опіку!

Націоналістична стихія (проти вслі с.-д., с.-р., с.-ф. і жпб)
зірвала з цєю проклятою спадщиною минулого — фактично
хоч і не свідомо. Націоналістична доктрина мусить зірвати
з нею — свідомо та ідеологічно.

Не регіоналізм, а національний максималізм. Не парламен-
таристичні оmani — а ідейне гуртовання як найширших кадрів
своїх прихильників довкола програми - maximum. Маса не сейм,
Національний ідеал, а не „ідеал“ урівноправленої націо-

нальної меншости. Поборювання не тільки національно-культурної, але й національно-політичної хрунїяди. Не обставини, не факти, а воля: бо факти — се ж тільки чиясь зреалізована воля, незреалізована ж воля має теж свою силу і хто знає, може як раз їй судилося вийти незабаром на арену нашої історії, створюючи нові факти?

Не до регіоналістів і легалістів, не до „фактопоклонників“ має йти у науку націоналістична молодь, лише вчуться в дух своєї доби, прислухатися до закликів незреалізованої волі, що кільчиться вже на наших степах, зрозуміти патос своєї доби і — визволитися духово з „плюгавої“ спадщини минулого. Ніщо не повстає одразу. Процес ідейного формовання довгий. Навіть українофільство потребувало довголітньої праці своїх Костомарових і В. Антоновичів, щоб опанувати громадську думку. Так само потребували своїх Костомарових — якобїнство, фашїзм і німецький націоналізм. Відверніть очі від богів вчорашнього і їх нинїшних епігонів — читайте апольогетів націоналізму: Трейчке, Бернгарді, Стеффена, Келлена, Мацїні, Коррадїні, Морраса, Пеїюї, Барреса, Ромє, Моруа та иньших. Не гиняйтеся підсудками по старих партїях: не робіть там „здорової“ опозиції, бо трупів не зміните, а себе знищите морально та ідейно.

Ось вже п'ять років „впливають“ молоді надіоналістичнї „опозиїоністи“ на найбільшу галицьку партію, для якої зрадили „Заграву“, але опрїч кількох сеймових мандатів для себе нічого в старих не „виопозиїонували“.

Наша епоха пересилена електрикою; тремтить ще не всіма схопленими течїями і приказами: зловіть їх і викуйте з них моральну зброю майбутнього чину: свою зброю, зброю націоналізму.

Але сю зброю націоналістична молодь викує не скорше, аж не відсепарується ідейно та організаційно від живих трупів серед вла:ної суспільности.

Парафразуючи Гоголя: бувають часи, коли не можна вести до великого — нового покоління, не нищучи в нїм вплив малого й нікчемного.

ЄВГЕН ЧЕХОВИЧ.

Перебудова нашого студенського життя.

I.

Перед очима тих студентів, які приймали давніше, або приймають тепер активну участь в життю нашого студентства, стоять ті сцени, які часто відбувалися, та відбуваються в наших студенських організаціях — сцени боротьби ворожих груп, партій чи таборів, сцени, на які людина, яка в цей мент зумі-

ла заховати рівновагу духа, дивиться з огидою, а при цьому з жалем, зі страхом о майбутність нашої нації.

Переведім маленьку паралелю: У нас анархія, своєвільство від найдавніших часів. Нитка незгоди тягнеться через цілий період смутної нашої історії, через часи княжі, гетьманські, через часи визвольної боротьби. Тягнеться — та не без причини. Причиною цієї нитки незгоди, та її страшного результату нашої вікової недолі — брак організованості. З другої сторони візьмім націю німецьку, якій успіх сприяє від найдавніших часів, які — завдячуючи своїй внутрішній солідарності, дисциплінованості — вміють побороти найбільші труднощі, двигнутись з найтяжчого положення, яке створила для них доля, як неминуча конечність для кожної експанзивної, імперялістичної нації. І хвиливі неповодження ніколи не зіпхнули їх на таке становище як нас, бо в них була організованість, а організованість це сила, це той чинник, який на спілку з едністю рішає о поводженню, о могутности даної нації.

Організованість нації, життєздатність її до державного життя, треба вироблювати найголовніше у молоді, себто в цей період, коли людина найбільше податна для ідейної творчости, коли ідея та захоплення нею може стати імпульсом для розвитку нашого організованого життя.

Не можемо ми одначе назвати організацією „хаосу“, якого члени взаємно себе поборюють, яким байдуже добро і слава організації, а на оці в них передусім хвиливі успіх власної групи, егоїстичні чи вузько-партійницькі цілі. Член організації повинен бути активною її одиницею, а головню конструктивною, творчою, щоби в цей спосіб причинитись до активізації життя організації. Член організації повинен у принципових справах погоджуватися з другими членами. На це існує організація, щоби в ній перебували члени, які не є випадковими елементами, а які творять цю організацію, з огляду на бажання спільного життя, взаємної виміни думок, а головне, щоби стати творчою клітинкою у цій великій будові, якою є нація. А якими будуть ці клітинки, такою мусить бути і ціла нація. Взагалі суспільне життя складається з організацій, менших чи більших, а найменші з них родини. Такою родиною в ширшому масштабі є організація, в даному випадкові — студенська.

II.

До недавна українська нація не могла похвалитись ріжнороманітністю студенських організацій, обєднань молоді. В нас на загал існували лише Громади, яких головнєю ціллю була тільки допомога акція, а членів її не все лучила ідея, а найчастіше професіоналізм. Вільність вступу для кожного бажуючого, створила в них вищезгадані непорозуміння

внутрі організацій. І хоч організації такі, цілком зрозуміло, повинні і мусять існувати, беручи під увагу їхнє завдання: допомогти акції, всеж таки, за малими виїмками, не можуть вони бути настільки творчими в національному житті, як організації ооднороднім складі членів, як організації виключно ідеологічного характеру. Є дуже мало громад які в імя ідеї забувають про наше „conditio sine qua non“: вічну сварню і незгоду.

Побіч, а радше на тлі організацій професійно-допомогового характеру творяться тепер по всіх академічних осередках, де тільки студіює наша студенська молодь націоналістичні організації т. зв. корпорації. Таким островом серед розбурханого моря наших громад була від давних часів і перетривала всі „еволюції“ і „трансформації“ нашого професійного життя — віденська „Січ“, яка є найстарішою нашою корпораційною організацією, опертою на давних козацьких традиціях.

По визвольній війні, по загальній депресії, яка запанувала серед нашої молоді, почали на еміграції пробиватись здорові проблески нашого національного духа. В Данцігу бачимо перебудову професійної організації „Основа“ на кілька ідеологічних товариств з меншою кількістю членів, які одначе приєднуються до організації за взаємною згодою і тому успіх праці тих організацій залевнений; тому ці організації, хоч невеликі чисельно, здобувають собі не тільки загальне признание серед студентства та громадянства але заразом і славу за своєю працею, за творення державницької ідеології. Та слава, яка покотилася з Данціга, з еміграції, сягнула сьогодні вже всіх міст, де поневолі мусить перебувати наше студентство. Ідея корпораційного т-ва „Чорноморе“ стала тим сонцем ясним, яке освітило хмарний до недавна горизонт нашого студенського життя. І цього, чого не було ніколи до тепер, а саме, щоби організація в одному ак. осередкові вповні відчувала, захоплювалась, цілком вито жила ідеями організації у другому місті, ідеями братньої організації, це сталося з цією молодю яка належить до „Чорноморя“, до одної цієї великої родини, якої члени хоч живуть далеко від себе, хоч себе може не знають, живуть одною думкою, одною мрією і розуміють себе взаємно. І яке це природне явище, що організації ці створили свій центр, верховну організацію, центр, який не є нічим штучним, нічим згори накиненим, не є таким, який мусить шукати членів—організацій—створили центр, який є еманцією цих новітніх організацій.

Ці найсильніші корпорації, допомагають з успіхом у праці інші, які стремлять до цієї самої мети, до державного життя нашої нації. Існування кількох таких корпорацій на тлі професійного товариства пр. громади, є навіть бажане, бо ці організації з огляду на спільну їх ідею ніколи не можуть

стояти до себе у ворожому відношенню, а можуть тільки шляхом дружньої конкуренції до як найкращого розвитку, псбільшувати свої успіхи в праці.

І так стоїми ми на шляху творення як найбільшого числа корпорацій серед нашої студенської молоді, стоїмо ми перед доконаним фактом створення центру цих корпорацій. Бачимо ми, що тим шляхом наша корпораційна молодь осягнула вповні так бажаний для нас постулат єдності. Бачимо ми, як корпораційна молодь, взявши собі зразок організації у чужої, виробленої в цьому напрямку нації, надала їм своєрідне пятно, створила власну традицію, зглядю живе відновленою, чи пристосованою, вже давніше, за славних наших часів створеною, традицією.

І все це складається на таку цілість, яка дає викінчену форму організації, організації позиточної і помічної в національному будівництві, організації, яка відіграє додатню ролю у визвольній нашій боротьбі.

Все це дає „Чорноморцям“ запал до їхньої, нераз дуже трудної праці дає ту певність, що перетривають вони всі труднощі, що дійдуть вони побідно до наміченої ними мети і що немає в світі такої сили, яка б їх на цьому шляху розвитку і змагань могла спинити!

М. ЛІВ-ИЙ.

Перед черговим зїздом Цесуса.

Від довшого часу говорять про те, що наш центральний студенський орган переживає крізу. Може не всі розуміють добре істоту цього явища. В кожному разі мало що робиться, щоби запобігти явному упадкові Цесуса. Ініціатива в цій справі повинна би вийти з маси самого студентства. Тим часом, кожного року відбуваються чергові зїзди, на яких дискутується трохи по комісіях на тему „підтримки“ (що пслягає виключно на плаченню членських внесків) й оживлення діяльності, а потім з трудом знаходять „мучеників за ідею“ — членів нової управи, якій дають трафаретні інструкції і, врешті розїздяться з тяжкими думками, що ніби воно якось не все гаразд. На тих зїздах не випрацюується жадних широко закросних плянів на майбутнє, не встановляється нових методів праці, що могли б захоплювати й притягаги до себе більше число працююників. Повторюючи немов механічно старі заучені чивкісти (з яких до самого останнього часу блискучо виконується чи не одна лише міжнародня акція), Цесус стоїть перед фактом тяглого періпшування свого становища. І в цьому ми абсолютно не можемо винити кероуників. Навпаки можна дивуватися, як в таких

несприятливих обставинах управа Цесуса (і їй безумсвно належить пошана і подяка за працю від всього студентства нашого) може гідно виконувати свої обов'язки. Саме тепер стоїмо перед закінченням успішної участі Цесуса в зїзді С. І. Є.

Умови ж, в яких працює Управа Цесуса дійсно не блискучі. Коротко: не має матеріальних засобів і людей, не має зацікавлення і запалу до праці. Цесус був підтримуваний еміграційними осередками нашого студентства, головню в Чехословаччині. Але час розквіту життя українського студентства в Чехії починає минати. Одні кінчають школи і розпливаючись по світу, перестають цікавитися студентськими справами; другі спожуються можливістю (що багатьох уже завела) повороту на Радянську Україну і йдуть служити ворогам Батьківщини; інші знов підпадають загальній емігранській агатії, стсять осторонь від всякої „політики“, себ-то робляться „дикими“, не належать до жадних організацій (це, до слова, звільняє їх від „прикрого“ обов'язку плачення членських внесків), і, врешті, залишається не така вже велика кількість осіб, вірна до кінця своему центральному органі, але й вони вже занадто перепрацьовані й до них закрадається зневірря й неохота до праці. Новий же елемент, який би оживив трохи життя й давав вигляди на майбутнє, майже не напливає, або в дуже невеликій кількості.

Праця Цесуса є сумою праць всіх організацій, що входять до нього, Цесус відбиває настрої й положення тих студентських організацій, з якими знаходиться в постійному безпосередньому зв'язку. Не диво отже, що коли певну кризу і занепад (головно через брак нововступаючих студентів) переживають укр. студентські організації в Чехословаччині, то те саме спостерігається і в Управі Цесуса.

На останньому зїзді Цесуса з пропозиції делегації варшавської Громади була ухвалена така постанова: „уважати коначним перенесення Цесуса до краю.“ Ясно, що ця постанова не могла бути відразу переведена в життя. Зїзд лише доручив новообраній Управі поробити відповідні заходи в цьому напрямкові. Але в цій справі не було зроблено нічого позитивного. Тим часом, описані вже вище обставини цілком ясно промовляють за тим, що тягар підтримки Цесуса повинен перейти на львівську Громаду та на Громади по студентських осередках Польщі, як от Варшава, Познань, Краків. Варшавська Громада від самого свого заснування безпереривно належить до Цесуса, львівська й познанська доперва недавно до нього приступили, а краківська і досі тримається окремо.

В зв'язку з перенесенням Цесуса до краю треба торнутися ще іншої справи, над якою працюється тепер головню у Львові, справи утворення української академічної централі, яка об'єднувала би все укр. студентство, що студіює в межах польської держави.

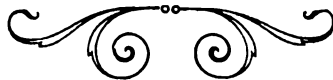
На нашу думку створення такої централі поза Цесусом було би лише шкідливим, бо ця централь відтягалаби всю увагу краевого студентства і тоді не було би вже мови про активну підтримку Цесуса звідцїля. Крім того, дуже легко могли би повстати колізїї в працях крайової централі і Цесуса. І чи не лїпшим виходом в положення було б, щоби подїї створення крайової централі і „перенесення“ Цесуса збіглися? Бо цїлком випадало би, щоби загальна централь укр. студентства значіння якої на еміграції малїє, мала тепер сьоїм мїсцем осїду Львів. Найважнїшою дїлянкою Цесуса під цей час є міжнародня акція. Всї инші завдання можуть і повинні виконуватися в краю, де перебуває тепер найбільша кїлькїсть укр. студентства, що з кожним роком поновлюється. Але для виконання міжнародньої роботи — в Празї, чи де инше, може залишитися з відповідними уповноваженнями і правами міжнародній віддїл Цесуса.

Може декого лякатиме, що не всї крайовї організації належать до Цесуса. Дїйсно, є навіть ворожї Цесусовї елементи, хочби прихильнуки ославленого Допса. Але нам повинно головно залежати на організації, єдности, мїцї й добробутї національно-державницького студентства. Ми повинні дбати про престиж Цесуса, ширити його, як що так можна висловитись— ідеологію і приєднувати йому, як найбільше прихильників. Під фірмою Цесуса безумовно об'єднуються всї без виключення національно-державницькї елементи укр. студентства. Всїж инші повинні підпорядкуватися, або відпасти...

Так чи инакше, чи буде Цесус перенесений до краю, чи залишиться на далї (може ще на деякий час) в Празї, висновки треба поробити такї:

Цесус має величезні заслуги і тяжку працю за собою і має вироблене реноме, як між студентством українським, так і на теренї міжнароднїх студентських організацій, де він працює на користь загальної нашої справи національної; його праця є надзвичайно корисною й потрібною, як тепер, так і в майбутньому. Отже мусимо за всяку ціну зробити так, щоб Цесус існував і на далї.

Студентські організації у Львовї, Варшавї, Познанї мусять зговоритися мїж собою і зявитися на зїзд з випрацьованим пляном праці. Вони, як найбільш життєздатні в сучасний мент, повинні запевнити Цесусовї в деяких умовах і обставинах потрібну йому і заслужену ним підтримку і співпрацю.

ЮРІЙ КОСАЧ.

Під Дункертом.

Козацька пікета обозу французької армії під Дункертом у 1644 р. У темні ночі ледви маячать мури міста. В далечині гомін і вогні обозу. ГАВА верхи на гарматі — палить люльку. ЧОРНОХВИЛЯ й СТОРЧЕУС грають у кости на бубні. ЛЕЛЕКА і БОГУСЛАВЕЦЬ і інші біля намету та кулів з мушкетів і ратищ. Трохи далі — вартовик.

СТОРЧЕУС: (встаючи) Моя взяла!

ЧОРНОХВИЛЯ: (кидає кости) А рвалиб тебе бомби!

Мій гаманець легенький як перинка.

ЛЕЛЕКА: В огонь його! Порожних калиток не знешу!

ВАРТОВИК: Гляди, он сходить місяць! Калитку покажи
І матимеш талярів до несчочу.

БОГУСЛАВЕЦЬ: Чи пак? Молодиків вже три було,
А гаманець пустує, не брязчить — — —

ГАВА: А я забув, коли вже пив вино!

БОГУСЛАВЕЦЬ: Дурне життя! Сидиш як миш у шаннях
Тремтиш од клятого морського вітру,
Тай поясом живіт стягаєш,
Бо вже давно не знає їжі бідолаха.

ВАРТОВИК: До тисячі відьом на Гарці!

І шпичка тобі в рот.

В кишках вже сурмлять сурмачі!

ГАВА: Питаю вас! Якого біса нас вивів Хмель
З батьківщини в далеку чужину?

Хто знає, чи заплатять нам за службу...

СТОРЧЕУС: Я п'ять гоїв без жолду був у Валенштайна.

БОГУСЛАВЕЦЬ: За тож була тоді свобода..

ЛЕЛЕКА: До грабунку!

ГАВА: А щож! Війна, мій друже прав не знає.

У кого меч, у того й сила

І той собі встановлює закон.

ЧОРНОХВИЛЯ: Гей га! Чи памятаєш. Гаво, облогу Магдебурга!

ГАВА: Я був тоді у полку пікінерів

І з маркитанткою приятелював...

ЧОРНОХВИЛЯ: Яке вино було тоді! А золото, дукати!

ГАВА: Дівки до мене липли як до меду!

СТОРЧЕУС: Хотів би бачити я це!

Чи всі такі були як маркитантка,

Та крива, що ти англійським лучникам

За цю гніду кобилу проміняв?

БОГУСЛАВЕЦЬ: Стривайте, козаци! (озирається трівожно)
Доволі жартів!

Сьогодні в таборі козацькому йде вість,
Щоб завтра скликать Чорну Раду,
Пірнач отаманів од Хмеля відобрать
І дати такому, щоб назад, на Україну,
Усе товариство не гаючись повів.

ГАВА: Усі — од джури до бунчужних
На Хмеля ремствують...

БОГУСЛАВЕЦЬ: За діло! — —

ГАВА: Доволі вже терпіти! На рукоять меча,
Як барани скорились пройдисвіту,
Якомусь Хмелеви тай сидимо
в безхліб'ї, на безгрішш'ю!

СТОРЧЕУС: Чи ти здурів, старий собако!
Ма fo! Та хай отсе почує отаман
То прикує тебе к гарматі!

ГАВА: Плювать! Його ми прикуєм мерщій,
Нехай не дурить товариства

ЛЕЛЕКА: Та що, до дідька, ви верзете?
Опамятайся, Гаво, не бунтуй!
Чи знаєш ти, що ми умову підписали
І присягли на хрест, на честь,
На рідний край, на кости предків,
Що Франції будемо вірні, а заплата
Тоді, коли здобудемо Дункерт.

СТОРЧЕУС: Отчизна й честь — свята присяга!

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: (бістро входить) І золоті слова твої дружеко!

УСІ: (схоплюються) Отаман?!

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: Я чув усе.

Не соромнож тобі таке казати, Гаво?
Чи не з тобою в бранцях разом ми були
І наші спина канчуки нераз чесали,
Тай руки гризло коване залізо?
А Богуславець, ти так скоро ломиш слово?
Вонож кременне у тебе раніш було — — —
Ну, щож, товариші, скликайте Чорну Раду
Тай одбирайте пірнача мені.
Хоч знайте, зрадники, що першому
Хто руку по пірнач цей простягне,
То лоба нимже проломлю.
На Україну — буде шлях вам
Хиба через мій труп.
Невже казацька честь така крихка,
Невже на чужині ви одмінились?
Якби в Коші на Січі зналиб це
Давно в землі живцем виб гнили...

- СТОРЧЕУС: Даремно, батьку, ображаєш нас.
 Ми завжди ті самі. Я лицар є і
 Лицарем останусь аж до смерті
 І слово наше наче сталь міцне.
 Не гнівайсяж, реїментарю, що як
 Почую з уст твоїх таку образу,
 То кину рукавицю і в чесний бій покличу.
 Бо лицар платить за образу кровю.
- ЛЕЛЕКА: Пройдисвіт той і ланець препоганий,
 Хто сміє мовити про вороття.
 Бунтівників оттих ми видамо усіх,
 Нехай останеться нас горстка
 А ляжемо з тобою під Дункертом.
- БОГУСЛАВЕЦЬ: Прости отамане, це слово навісне,
 В поганий час стрибнуло з горла!
 Готов залити я його горячим оловом
 Щоб в друге вже не виривалось.
- ГАВА: Богдане, каюсь, винен я!
 Я бунтівник, ганебну зраду готував
 Але повір, що більш не буду!
 Суворо нас скартав ти, годі!
 З шаблюкою моєю буде мати діло той
 Кому вертатись заблагнеться!
- ЧОРНОХВИЛЯ: Отаманові слава! Не зрадники
 А чесні лицарі з тобою!
- ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: Спасибі вам, брати! Не вірив я,
 Щоб з вас котрий на підле діло зваживсь.
 З такими лицарями не лише Дункерт,
 А цілий світ здобути я готов!
- ВСІ: Нехай живе наш Хмель!
 Отаманові слава!
- ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: А я відкрию вам сьогодні таємницю — — —
 Уважно слухайте мене, бо не для грошей
 Не для поганих мідяків, не ломаних дукатів
 Я вивів вас із рідньої України в чужину.
 У замкові варшавським такий снувався план,
 Таємно радилися ми: Володислав король,
 Посол французький де Брежі і я;
 Як би з неволі вирвати Україну,
 Прогнати шляхту і міцний кордон
 Установить аж за Карпати,
 А Січ супроти Татарви поставити на варті;
 Щоб ми були панамі на своїй землі,
 Щоб в княжій гродниці, у Києві старому
 Поспільство правило з козацтвом
 Як рівні з рівними;
 Щоб слава про Україну йшла в світі,
 Велика та могутня, щоб стала Україна

Пристав до цього і король,
 (Бо й він зломити хоче шию шляхті,
 Щоби здобути слави у війні турецькій)
 А враз із тим мені так обіцяв Брежі:
 Коли козацтво вийде на потугу нам,
 То вдячний кардинал проти Ляхів,
 Пришле корогви мушкетерські,
 І гвардію свою, найкращих лицарів,
 І Дике Поле привітають Аркебузи!
 Оттак заклали ми братерську спілку,
 Нам запорука дана вірна, а пергамент
 Лежить у замковій скарбниці, у Варшаві.
 Бодріться ж друзі, вже ось-ось, впаде Дункерт,
 І Фляндрія вільва — а там небавом
 Веселий буде витязів похід,
 Бо прийде час, коли вогнем пожарів
 Вся Україна спалахне за кров дідів,
 За муки Наливайка, Острияниц!..

ВАРТОВИК (до когось в темряві)

Гей, Гасло! Стій!

ВІСТУН: Отчизна... — — —

ВАРТОВИК: Боротьба! А хто іде?

ВІСТУН: Вістун од принца д'Енглен!

ВАРТОВИК: Проходь...

ВІСТУН: В наметі полководець

Із радою старшин та графом де Брежі.

Вас жде, полковнику козацький.

Там річ іде, яким зручним ударом

Дункерт до здачі приневолить.

А знають всі, що так як ви, ніхто

Влучної ради не подасть.

(до козаків)

А вам через мене князь шле привіт

Спасибі за невтомну й вірну службу,

З окрема за вчорашній славний штурм!

Чекає вас подяка й одпочинок.

ГАВА: Для лицарів, що ремеслом їх — меч

Нема ніколи відпочинку...

СТОРЧЕУС: Хай сурмлять швидше в бія!

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: Дункерт сьогодні мусить впасти!

А я подбаю, щоб нам чоло у штурмові повести!

ЛЕЛЕКА: Ми першими вийдемо через браму!

(Хмельн. і вістун відходять.)

ЧОРНОХВИЛЯ: А що молодці? Чи не хват наш Хмель!

ГАВА: Орел-козак!

ЛЕЛЕКА: За мало — лев!

СТОРЧЕУС: Надія й гордість України,

Великий син великого народу!

- ЧОРНОХВИЛЯ: Ворожу вам! І вірте...
- ВГУСЛАВЕЦЬ: Він характерини!
- ЧОРНОХВИЛЯ: — — — що прийде час, як буйним цвітом
Червоно-золотим засяє Україна,
Підуть бойці бадьорі в бія
І слави шлях їм Хмель покаже булавою.
А Київська Софія з над Дніпра
Засяє на всесвіт в потузі
І медом ріки попливуть
І буде нарід Божий на землі
У правді й волі розцвітати....
(сурма)
- ВАРТОВИК: Тривога!
- ГАВА: Наступ!
- ЛЕЛЕКА: Бія!
- СТОРЧЕУС: Сурми, сурмаче! Гей, до зброї!
Нехай з піснею ми станемо до бою
Нехай піде по світі спомин
Про славних лицарів, хоробрих козаків!
(Сурмач сурмить)
- ВСІ: До зброї! Слава!
- ЧОРНОХВИЛЯ: Вперед!
- СТОРЧЕУС: За честь!
- ЛЕЛЕКА: За Україну!
- (Гук битви і гомін вояків. Ідуть до штурму).

П. КРИВОНОСЮК.

Українське студентство і отруї.

Остання всесвітня війна лишила нам в спадку нове—вправді не так галасливе, але не менше завзяте і важке — культурно-економічне змагання. Завважили ми його зараз після того, як відзискали свідомість по приголомщенні, завданому нам на полі збройної боротьби. Згодом ми переконались, що це змагання мусить стати другим станом на шляху нашого відродження. Другим, але й останнім, перед здобуттям ідеалу, або безповоротною загибеллю.

До культурно-економічних дужань ми лише що готовимось. Готовимось тоді, коли інші мають давно час приготувань за собою і нині займають з кожним днем щораз то нові становища на полі культурно-економічних здобутків.

Наше приготування неусюди однакової форми. Денеде воно пля нове, спокійне, з цілим розмахом, хоча й стихійним, денеде нервове, безсиле, доривочне, бо... бо під чоботом.

Але і там і тут ми самі застігнули собі на шию петлю, якої кінець держить в руках наша пристрасть — наш найгрізніший ворог. А таким він для нас, бо не бачимо його і тому ані вгадці нам, забезпечитись перед ним

Що „homo homini lupus“ це знаємо всі від дитинства але, що „людина сама собі ворог“ це відоме лише немногим.

А не той невільник кого поневолено, але той, хто не чує своєї неволі!

* * *

Всі людські починання зводяться до двох джерел: волі і розуму, а тому рівнож і починання культурно-економічних змагань народу й одиниць залежить від сили оцих двох чинників.

Воля і розум звязані тісно з почуваннями. Почування ведуть їх на верхи, але й спихають у пропасть.

Колись людина знаходила заспокоєння почувань в природному продовжуванню свого індивідуального життя і такомуж продовжуванню свого роду. Але це було тоді, коли вона обходилась без цивілізації.

Продовжування життя, з конечности вело за собою розвиток. Але розвиткові додатних вартостей товаришив розріст відемних вартостей життя. Розум і воля, попихані вперед почуваннями, винаходили такі середники, котрі позналяли потурати відемним ухилам почувань. А це потурання зідало нерви і мозок, ослаблювало волю і зменшувало умову спосібність.

До тих середників належать алкоголь і всякі наркотики до „невинного“ папіроса включно.

— Неімовірно, дивне і смішне!

Однак правдиве! А в тому, що воно неімовірно, дивне і смішне міститься саме велика частина його грози.

Алькоголь, нікотина і прочі „уприємнюючі життя“ отруї є тими, що вже нині, а ще більше завтра, коли живчик життя, приспішений радєм, хемією, кіном, літаками й іншими емоціонующими винаходами, доведе до винищення нервів людини до можливо найвищого степення. Доведуть людину зовсім легко до злидроднення. Знищать розум і волю — жерела наших почувань.

На разі вони є лише петлями на шиї. Несуть її ті, що загнались вже далеко вперед і ми, що лише приготовлюємось до дороги. Від часу до часу петля стягається і давить того, то цього. Задушила Греків, Римлян, давню аристокрацію, а оце душить буржуазію.

„Кришталена чаша, срібная криги...“

Муха не так довго отрую, аж упаде трупом. Вже смертельна дрож пробігає через її стави, але вона ще хоч крапельку... бож то таке солодке...

Коли впадуть всі оті Романи і Германе, котрі вже лишили по собі чимало гарних здобутків свого ума і волі, то по них лишиться бодай сьідощтво їхнього існування. Але що запише історія про нас, щоб доперва ладимось до життя? Тільки що про Гогентотів: „Були, збирались жити, але не видержали культурних умовин життя і скінчили самогубством!“

Невжеж таки судилось нам бути лише погноєм життя? Невжеж нема у нас краших поривів? Але не паперових тез і принципів, а твердих, життєво-практичних діл!

Українське студентство було все носителем найкращих і найздоровіших ідей. Для свого народу не жалувало воно ніколи не лише труду, але й життя. Невжеж не моглоб воно принести в жертву народній будучности своїх пристрастей?

Ні! Так не є! Статистика переведена між українськими студентами львівської політехники виказує, що понад 70% студентів-українців, студіюючих на тій політехніці, не курить. А напевно далеко більший їх відсоток не вживає алкоголевих напоїв.

Сподіваймося, що ця статистика не є відокремленим випадком. Протиотруйний рух серед загалу українського студентства, а через нього серед народу це питання найблищих днів.

Сподіваймося...!

Театральні і кінові вражіжя

„О чайдушні“

Бувають моменти в життю людини, коли одно і те саме явище переживає вона двічі. Здається нам, що ми десь — колись були вже в аналогічному положенню.

Бувають моменти в історії, які повторюються, бувають нації, які ділять ту саму, незавидну долю щой інші.

Бувають люде і нації, які скоро забувають про те положення, з якого вони недавно вийшли.

.....

Минають роки неволі: один... два...десятки...

З'являються на горизонті „очайдушні“, яких мрією затримати всесильне колесо історії, закінчити цей томлячий період сорому, піврати за всяку ціну, навіть за ціну свого власного життя кайдани, щоби дати державне життя нації.

З'являється на сцені історії специфічний тип студента, якого томить свобода одиниці підчас коли нарід в неволі, для якого соромом стається бездіяльність у боротьбі з ворогами, який віднаходить себе, відживає доцера в тюрмі, в цій понурій кузні долі власного народу.

І ніщо не спиняє їх перед цюю очайдушньою боротьбою; ні сльози матерей, які мусять пониживатись перед ворогом, щоби побачити в останній раз свого сина чи доньку, ні жорстокість ворогів, ні їхна подлість, якій на імя провокація, ні, що найтяще, зрадництво власних яличарів.

Не спинить їх, бо їхня праця на тлі цієї сірої діяности виглядає ще краще, ясніше...

Ніщо не спинить їх, бо стогін рідної землі, на якій тяжить вороже ярмо, кличе їх до домсти, бо вони своєю ідеєю бажають на віки розвіяти тьму неволі.

Не спинить їх і це, що вони під сучасну хвилю не знаходять зрозуміння у більшости свого народу, що зустрічаються вони в найкращому випадкові з байдужністю сірої маси, для якої бажають вони украсти огонь з ворожого Олімпу.

Це ті „каменярі“, які „твердий мурують гостинець“, щоби за ними „прийшло життя нове, нове добро у світ.“

.....

А коли зявяться вже це нове життя, тоді не жалуємо ми френетичних оплесків граючим цих очайдушних лицарів акторам, як це приміром діється на недавно виставленій штуці в „Польському Театрі“ п.н. „Tamten“.

І як добре, записавши в історії нову картку геройств і подвигів, забувати — в десятиліття здобуття незалежности — про ці страхіття, які над нами творили вороги...

Богдан Луговий.

Українське Товариство Допомоги Слухачам Української Національности Високих Шкіл міста Варшави

Завдяки заходам і невпинній праці п. Ректора І. Огієнка приступлено ще у мин. академічному році до оснування вищезгаданого Товариства. На початку цього академ. року можемо поділитися з нашими читачами радісною вісткою, про його за-

легалізованню, як також про це, що вже на днях відбудуться організаційні загальні збори цього Товариства.

Очевидно, загальні збори, на які студентство наше чекає з великим зацікавленням, будуть тим моментом який покінчить зі всіма турботами організаційного характеру, та розпочне період реальної праці над допомогою акцією студентам варшавської Громади.

І треба підкреслити, що наше старше громадянство зрозуміло вповні і переконалося в цьому, що варшавській громаді належить допомога в не меншій мірі, як іншим, пр. краєвій, громадам, що варшавський студентський осередок має покищо всі вигляди на стаłe перебування в ньому українського студента. Цю конєчність перебування нашого студентства у Варшаві творить хочби та різнородність шкіл, які має не кожний академічний центр, як також існування виділу православної теології, в кінці порівнюючи лекші умови прийняття українців на високі школи ніж в інших школах Польщі. На цю сталість збільшування нашого студентства у Варшаві може вказати кілька чисел: на початку 1925/26 р. було в Громаді 40 студентів (емігрантів), на початку 26/27 — 92 студ., 27/28 — 115 студ. і на початку цього року 142. Отже зріст в процентах у відношенню до минулого року представляється так: 130, 26, 24; зріст в біж. акад. році у відношенню до 25/26 р. вносить 155%, себто більше як 3 рази.

Студентство наше глядить з великою вдячністю на тих, які розуміють конєчність допомоги нашому студентству у Варшаві, допомоги, яка в першу чергу має проявитися в придбанню студентської хати. Своя хата, це мрія нашого студента у Варшаві від кількох років і турботи з цього приводу кождохасної управи Громади. Ми віримо в це, що вже в недалекій майбутности ця наша мрія стане дійсністю, а до переведення цього діла, студентство наше напевно не пожалує прикласти своїх рук до праці на кожний заклик ініціаторів Товариства.

Ми віримо і в це, що ініціатори, розпочинаючи це високогуманне діло допомоги молоді, яка повинна і мусить стати підставою будування нашого національно державного життя, зустрінуться з підтримкою так моральною, як і матеріальною цілого нашого громадянства.

Є. Ч.

НА ЕКРАНІ ЖИТТЯ.

Олімпіада.

Парада народів, яка відбувається що чотири роки. Завзята боротьба, яку зводять між собою представники молоді поодиноких націй пригадує ту боротьбу за існування, за супремасію, яка час від часу викликає пожар війни. Бажання слави стя-

гає на спортову олімпіаду тих представників юнацтва, яких молодечий запал проявляється в завзятому стремлінню до перемоги, в бажанню виказати силу і могутність своєї нації, в бажанню добути слави не лиш для себе, але і для свого рідного краю.

Чотири роки завзятої праці, щоби перемогти і щоби на знак цієї перемоги мати право хоч хвилину любоватись гордо повіваючим рідним прапором. Велика це нагорода для перемогця, коли зможе він своєю силою дивинути свій прапор понад прапори цілого світа.

І спішать всі. На олімпіаді з'являються заступники всіх націй — тільки не нашої. І саме для такої недержавної нації як ми, найважливішим повинно бути питання виказання нашої сили, хочби покищо у спорті. Настрій, який створює наша пісня за кордоном ніколи не дасть нам, таких успіхів, у пропаганді, як виказання нашої сили у спортивній діяльності, хочби покищо і не дуже великої. Не дасть нам з тої простої причини, що пісня зі своїм, у нас ще специфічним, сентименталізмом ніколи не викáže такої спроможности до державного життя, як спортова сила.

Ми, недержавна нація, мусимо звертати увагу передусім на те, що світові імпонує і що світ цей лекше і більше зрозуміло приймає.

І коли в сучасний період рознесе радіо вістку про славу нашу перемогу в якійсь діяльності спорту, то принесе воно напевно більше хісна нашої національній справі чим сотня писаних рефератів, статей чи книжок...

І молодь наша напевно зрозуміє ту конечність бути хочби останніми на слідуєчій олімпіаді, але всеж таки бути і цю своєю присутністю заманіфестувати хотіння і спроможність нашого державного життя.

А щоби бути, треба працювати і праця та над спортовим вихованням повинна зайняти нам не менше часу, як пр. книжка, танці, а навіть—чарка.

Богдан Луговий.

---

3 ЖИТТЯ ГРОМАДИ

3 відділу зовнішніх зносин.

Підчас літніх ферій праця у відділі зводилась головню до того, щоби вислати, як найбільше делегатів—вольонтерів на зїзд Міжнародної Студ. Конфедерації у Парижі. На жаль, справа ця не увінчалась великим успіхом, бо поміж делегатами на зїзд було тільки двоє членів варш. Громади, а саме тт. Н. Холодна і інж. М. Ермолаєв. Дня 20 X б. р. інформації про зїзд подасть інж. М. Ермолаєв.

Для більшого оживлення товариського життя Громади, будуть періодично влаштовуватись спільні прогульки до театрів м. Варшави. Перша така прогулька відбудеться 11 X б. р. до Народного театру.

Дуже важне питання на черзі, це порозуміння і скоординовання думок між Громадами Львівською, Познанською та Варшавською перед черговим зїздом „Цесуса“.

Проектують рівнож влаштування і на далі чайних вечорів для чужинних студентів. Найблищий такий вечір відбудеться у неділю 14.Х б. р. з рефератом М. Лвицького про українське питання (спеціально для Німців). В перших днях листопада буде влаштуваний другий такий вечір для всіх чужинних студентів (пр. Болгар, Білорусів, Кавказців, Німців і ин.) з реф. Е. Чеховича про українську визвольну боротьбу. Е. Ч.

Справи студентів теологів.

При кінці минулого акад. року відбулися організаційні збори Секції Теологів Православних при Укр. Студ. Громаді. Головою зборів вибрано т. Х. Гонтара, секретарем В. Шиприкевича. На цих зборах прийнято статут секції, згідно з яким вибрано її віділ, у склад якого увійшли: О. Новицький — як голова, В. Шиприкевич — як заст. голови і реф культ.-освіт. і В. Теліглов — як секретар. На протектора секції запрошено п. рект. І. Огієнка, на що Вп. П. професор дав свою згоду.

Завданням секції є об'єднання всіх українців теологів-православних в цілі виховування себе в дусі національному на будучих провідників широких мас нашого народу, в цілі поглиблення релігійного життя та можливості набування як найбільше знання і досвіду в наших церковних справах.

Цілі і завдання секції та запал до праці у її членів, дають запоруку як найкращого її розвитку для добра нашої Церкви і Народу.

Збірка Громади на міжнародню акцію „Цесуса“ в 1928 р.

З ініціативи міжнароднього відділу „Цесуса“ у Варшаві, Управа Громади перешла від травня — липня б.р. збірку на вищезгадану ціль. На відзову віддану Громадою, як бачимо це з нище зіставленої листи відклинулася поважна частина нашого громадянства і студенства. І так зложили п.п. в кор. чеських: А. М. Л. 100, Щенсіа 10, в долярах: Ермолаєв М. 5, в золотих: Ал. Пр Ш 10, Ардатеєв І. 2, Балас К. 6, Базяк З, Бачинський Л.5, Біляк 2, Блажкевич 2, Богуславський С. 10, Білинський В. 5, Божко П.3, Вислюцький О. 2, Вигіний М. 2, Власовський 2, Воскобойників 5, Волосянко М. 2, Гащукова Н. (Хомішина) 3, Глауковский 5, Гонтар Х. 2, Доманік Г. 3, Денисенко П. 5, Дубровський І, Ерастів П. 3, Ермолаєв М. 10, Жук С. 10, Зварійчук 5, Золотницький І. 3, Зубрицький 2, Іванович С. 2, Іванович В. 2,50, Ільченко А. 3, Іножарський 5, Ішук Я. 2,50, Кірічок С. 3, Коваленко К. 3, Кликоцький 3, Кочуй О. 2, Ковальський М. 5, Константинов 3, Косар 5, Косаревський 5, Куликівський М. 5, Купіцький 2, Куви 2, Кривосносук П. 2,75, Лівницька М. 5, Лєвицький Д. 5, Лєвицький М. 3, Лішинський 2, Лукасевич Е. 10, Лукашевич А. 25, Мариняк О. 3, Маслоу М. 2, Малєць В. 3, Максимович 2, Мерік П. 2,75, Миронович 3, Молодзон 3, Назаркевич Т. 5, Огієнко Н. 3, Осіньська Н. 3, Осіньський В. 3, Палєнкова 2, Палєнко 3, Паланиця 3, Палідвор В. 3, Пєвна О. 5, Пєвний П. 15, Пєвний М. 3, Плюц Е. 25, Півторацький М. 5, Приходько В. 3, Рибчаківна І. 5, Рибчаківна М. 5, Рогуцький М. 2, Руткевич П. 5, Сагайдаківська В. 5, Саліковська Н. 2, Сальський В. 5, Сологуб С. 3, Сас-Тісовський 3, Серветник 10, Сікора 3, Садовий 2, Сігур К. 10, Спілька інженерів і техник еміг. 25, Смаль Стоцький 10, Стефанів К. 2, Трепке 2, Туник 5, Тершаковець 2, Фешенко-Чопівський 10, Халодна Н. 5, Целевич В. 2, Чайківська К. 2,75, Чехович Євген 5,50, Чудненко І. 5, Шекерик — Доників 1, Шумовський 5, Шиприкевич 3, Янівський 3, N. N. 2.

Всього зібрано зал 461,50, 5 дол. 110 кор. ч., з чого с-ка інж. і техн.-зібрала 195 зл., а на провінції слідує Тов.Тов. в золотих: Березовський 4, Маслоу 8, Охаб 2,50, Поповичівна 45 і Теодорович 17. Решту квоти зібрала члени громади у Варшаві. Всім жертводавцям складає Управа Громади щіру подяку. Гроші повищі пересладо до „Цесуса“ в серпні б.р.

Повищою акцією завідував інж. М. Ермолаєв.